

עתון החטיבה
 גבעת-המים
 שנת 1956 מס 20 / 14
 500

וְהָיָה לְאַחַר שֶׁעָבַר הַיּוֹם עָלֵינוּ רַכִּימִים בְּאֶרֶץ
 פְּלוֹסֶה הַשְּׂדֵמוֹת וְהַכְּרִימִים אֶת נַפְצֵי הָאֲוֵרוֹת
 הַשְּׂמֹרִימִים, וְעַל הַזְּהָרִים, וְהַיִּר הַרְשָׁפִים
 לְגַבְרֵי שְׂעוֹרָה בְּעֵלֶת שָׁפֵם, וְחִיטָה כְּבֹדָה -
 דְרָעוֹנִים...

(ש. טשרניחובסקי: כחום היום)

כתה ז' כטיילת

יורם אחד של טיול

החמה מצתה אותנו צועדים בצידי הרי נצרת. מצד אחד עמק עזרעאל המבורך, שהרי אפרים והגלבוע נראים בקוים דקים ממולו. עד כה היתה ההליכה נעימה בנוף יפה ובחברה כזאת. לתרמילים המלאים התרגלנו כבר לאחר 3 ימי טיול וכן להליכה ארוכה ומיגעית.

החברה פטטה ודברו על דא ועל הא ובין כה וכה התקרבונו לכפר ערבי ששכן למרגלות הרי נצרת. הכפר היה מוסתר במקצת בחורשות זיתים רחבי נוף ואלונים יפי נוף. ערבי וטוס שרכו דרכם ונערים בטלנים התרוצצו לצידינו. הכפר היה שקט, הגבוים והנשים עסקו בקציר שהיה בעצמו. בינתיים ישבנו לנוח לצלו של זית. החמה כבר שפכה חומה על העמק והברחש (שעליו צריכים ליחד דף) הציק בכל תקפו. קמנו ופנינו מועדות לעבר ההר שהתנשא מראשו ומעלה ובלט בכפתו העגולה בשטח, היה זה התבור המפורסם. מכאן למשכה הדרך ישנה וחצתה שדות בור ושדות דגן שהבשילו בחכותם לקציר. החברה התחילו להתעייף כבר, משמעת המים העיקה אף היא והצמא נתן אותותיו.

התרמיל החל להכביד ולהזכיר נוכחותו על גבנו. אך בכל זאת צאו גם כאן הבדיחות והפטפוטנים למיניהם (גם בין המדריכים). אך לפתע גליה שההר מתקרב אליך וביחוד הכפר הערבי הדבוק לצלעו שבו היתה מטרותנו, זה היה כפר ערבי גדול ששכן למרגלות התבור שמו דבוריה. כשנכנסנו אליו התעקבו ילדים בכדי לראות את עבודת הדיש וזרית המוץ, שכאן אפשר היה לראותם כפי שנעשו על ידי הפלחים הערבים בגורן שלא היתה אלא: שטח ישר ועליו ערבת הדגן שעליה הסתובב סחור סחור הסוס. העבודה היתה בוערת ובכל רגע נכנסו לכפר חמורים וסוסים נושאי ערמות השחת החיטה והשעורה. מכאן החלה העליה לתבור. ככל שהעפלנו הרגשנו את התרמיל על הכתפיים והשמש בשמים וכמובן את הרגליים. אך גם הנוף נשתנה מלמטה.

לאט לאט חוץ עליה נתגלה לעינינו עמק יזרעאל הברוך, "אסם" התבואה של ארצנו. העמק דמה לפסיפס אחד גדול ונהדר של שדות ואדמה. את המנוחות שבדרך נצלנו להסתכלות בנוף, ו"החכמים" שביננו, לזריקת אבנים במורדי ההר שמשום מה לא גרמה נחת למדריכים. שעה אחת באהרים מצאה אותנו יושבים בגשר שבמרומי התבור חולצים נעלים ועצמות כאחד. אחר כך בקרנו בכנסייה שלמעלה. המשכנו להסתכל על הנוף ועתה התגלה גם הגליל התהחזף והעליון (בחציו), מרחוק נראו מסתה וסל'רה. ממול נסתמנו שיאי הגליל העליון שביניהם בלט הג'רמק. גם אפת הגבוהה נצטיירה במטושש. לאחר מנוחה משיבת נפש נתנה "פקודה", כל אחד חפשי לרדת מההר כרצונו ומקום ההאספות בכפר הערבי "שיבלי" - למרגלות ההר מצד צפון. חיש פטטו קבוצות בינות האלונים והצמחיה במורדות התבור. חלק רצו למטה חיש, המפונקים יותר ירדו על הכרכים והידיים וזוג אחד אף גלגל את התרמילים למטה על הסלעים. "הזאולוגים" ^{הצל} את ההזדמנות לחפוש צפורים וקינחם וצמחיה למיניה. ולבסוף נמצאו חלק במקום ההאספות והאחרונים שנחקבלו במחיאות כפים אדירות זכו למנוחה קצרה אף הם. וכעת לבית-קשה שם נטו לנו לינת לילה נהדרת בנגריה עם עכברים שהיתה פיצוי לעיפות.

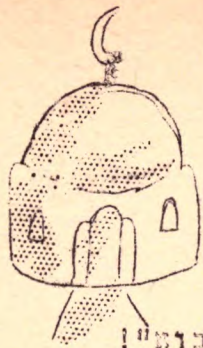

כשרות אוכלת

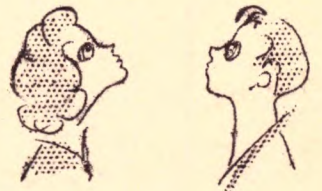
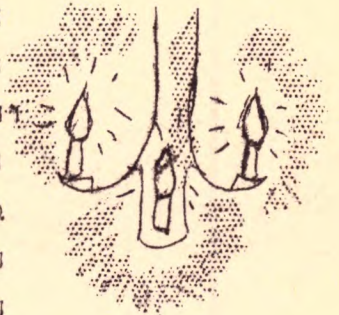
כתה ה' כטיול

יום ב, ד' סיון (14.5)

"אוי מתי כבר יגיע האוטו?" צעקו הילדים, בטח לעולם הוא לא יבוא!"
 "אז מה אתם חושבים, שאם תצעקו הוא יבוא יותר מהר?" אמרה זיוה המורה. "שירו קצת כך שלא תרגישו בכלל כיצד עובד הזמן". השמש המלהטת צוחקת לילדים אשר עומדים ומצפים בהתלהבות לאוטו, ואמנם אחרי שעה צפיה הופיע האוטו. אוטו ישן, משומש, גדול ולא יפה ביותר. אבל לילדים לא איכפת אחרי שעה של ציפיה, ולא חשוב אם הוא יפה או לא העיקר הוא שסוף סוף הגיע. במהירות שאין לתארה הועמסו החבילות התרמילים והמטות. אחריהם עלו הילדים, והאוטו זז. כך זזו הילדים הביטו על קבוצם בפעם "האחרונה" ונפרדו ממנו, מבחיו הלבנים, ומהגגות האדומים הנוצצים לאור השמש הלוהטת. ובפעם הראשונה נסעה כתה ה' לגליל המערבי. הנדף הירוק נהפך עד מהרה והיה לנדף הררי עד שלבסוף נתגלו חורבותיה של עכו.

זהנה נתגלה לפנינו במרחק מה המסגד העתיק אשר צריחו הגבוה נראה כמעט בכל הסביבה. לפתע, סטופ והאוטו נעצר. לרדנו והחילוננו ללכת עד שהגענו למוזאון יפה גדול ומרווח. לראשונה נראה לעינינו חדר גדול ומרווח אשר תקרתו הגדולה והיפה הביטה בגאווה, כאלו גאה היא על שנשארה שלמה (כמעט) ויפה. המנורה היפה (עם הנורות הדומות יותר לנרות גדולים הבוערים באש הקודש) חייכה כלפנינו. אולם עד שהספקנו להביט בה וכה נכנס אדם שהציג עצמו כמישקה והוא הסביר לנו על הימים הקדומים כאשר עלו הצלבנים לכבוש את ישראל ויכלדו לה, אולם לעכו לא יכלו לעשות דבר. גם נפוליון, המאביא החזק, אשר כבש את העמים אשר מסביבו לא יכול לה עד שקם מאביא קטן יותר אשר שמו משה כרמל מפקד הצפון ויכול לה כן. אחר הרגנו לנו הרבה עתיקות כגון נרגילה או גרזן וכידון ועוד ועוד. אחר נכנסנו לחדר הרחצה אשר בו לפני מאתים שנה התרחצו האנשים. וזה תאורו של החדר: חדר עגול מרווח עם רצפה יפה שמתחתה חלל ריק. בתוך החלל הבעירו אש בזמן שעל הרצפה למעלה שפכו מים וכך נוצרו האדים אשר בהם התרחצו האנשים. באמצע החדר היה עמוד רחב בקוטר של 5 מ' בערך. עליו שכבו האנשים ברצותם לנוח, מסביב היו עוד חדרים קטנים, בהם רחצו האנשים המכובדים אשר התבישו מהאנשים הפחותים מהם בדרגה. הלונות לא היו, רק למעלה היו אשנבים קטנים הסגורים בזכוכית כדי שהאדים לא יצאו. בקיצור איך אמר הפתגם? "מצרך חביב מפרח אביב."

יצאנו אל הגינה וישבנו על הדשא הרך לאכול ארוחת בוקר דשנה...

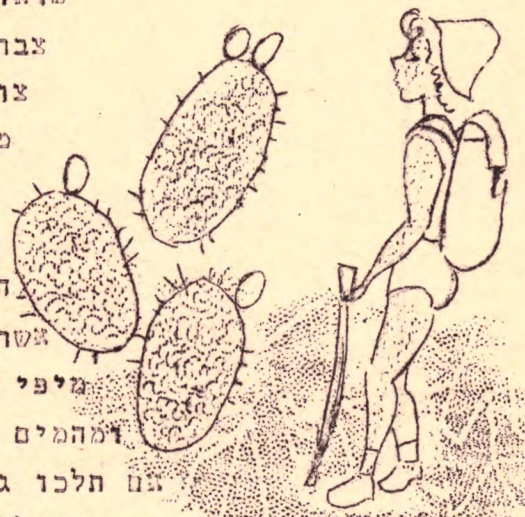
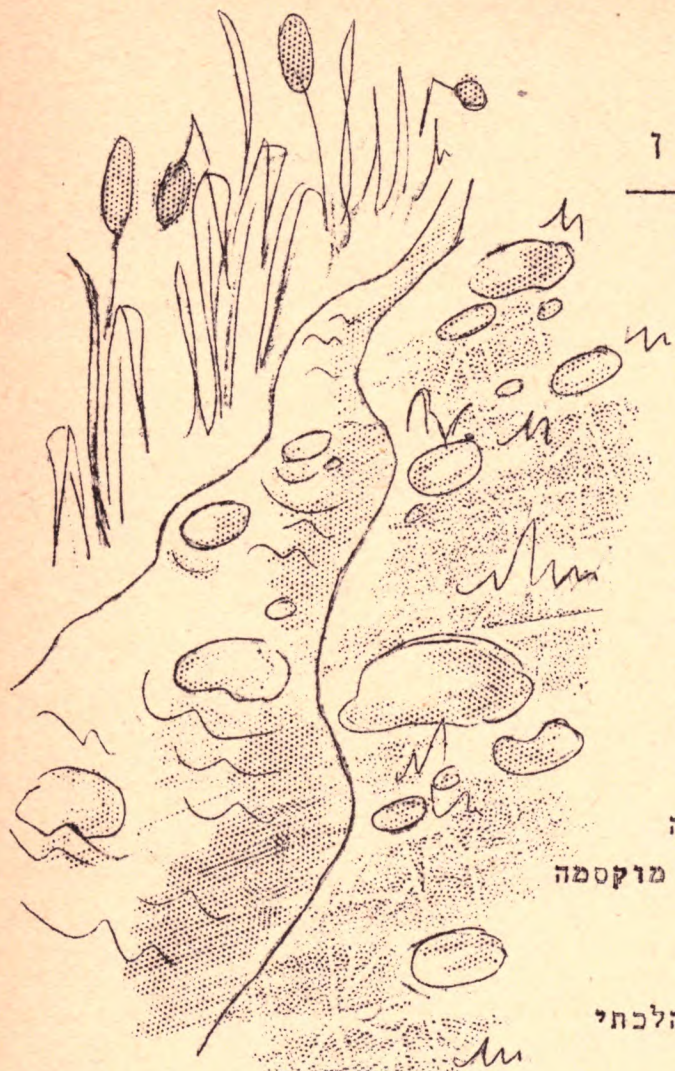
בלעד כתה ה'

ו א ד י ק ר ן

מעין יזרום בהרי הגליל
 וקבוצה הלכה בשביל
 קניונים אדירים
 וקני נשרים
 צפורים למיניהם
 יבנו להם קן
 מראות ונופים
 צברים נהדרים.
 צוקים וסלעים
 מכל המינים
 שקט ודומיה
 וקול זמרה.
 החישה הקבוצה
 אשר מהדרך היתה מוקסמה
 מיפי הנופים
 ומהמים הזורמים.
 הם הלכו גם אתם באשר הלכתי
 תראו, שבכלל לא הגזמתי.

יעל כחה ה'

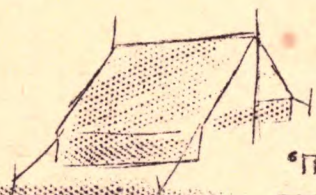
אשר מהדרך היתה מוקסמה

מיפי הנופים

ומהמים הזורמים.

הם הלכו גם אתם באשר הלכתי

תראו, שבכלל לא הגזמתי.

מ ח נ ה כ ת ו ת ד' - ה'

לפני שבוע החקיינו בסביבות מכמורת מחנה אזורי של כתוח ד' - ו'. לאחר שהתאספו כל המשקים בחרב-לאה החתלקנו לקבוצות. הלכנו למחנה כאלו להתישבות. עם מעדורים, מגרפות, כלי בישול, חומילים וכו'. מיד עם הגיענו התחלנו בהקמת המחנה:
 בשעה 5 התחיל משחק הלילה שהיה מסמר היום הראשון. המשחק היה יפה ובמיוחד עזר הלילה הרומנטי. בגמר המשחק היתה מסיבה, די חלשה. רקדנו קצת על הכביש והלכנו לטעום קצת מטעם השנה. כמובן שישנו מעט מאוד וקפאנו מקור. אך למחרת לא הרגשנו כל עייפות. היום התחיל בשיחה על ערכה של עזרת הילדים במלחמה ואם הם בכלל יכולים לעזור. השיחה לא הצליחה, כי לא התפתח כל ויכוח. לאחר שיחה זו הלכנו לטעם שבו היה מקום ההתכנסות שלנו ושם קצת שחקנו. החברה שלנו חוה ודוד הצטינו במיוחד והם בעזרת אחרים הצליחו להביא לנו נצחונות. היו גם מסיכות חבל לטעם נפלו כמה פעמים על הארץ כי החבל נקרע. מובן שאנחנו ה"ירוקים" נצחנו גם במשחק לילה וגם במשחקים בבקר. כנראה שסטמחנו "בדם ואש כחולים נזכלים", בדם ואש ירוקים עולים". עזרה. אחרי ארוחת צהרים טעימה מצאנו שוב עצמנו במגרש משחקים, ושם התכוננו לטפורט טבלאי. קפאנו אחרונה, עלינו על עץ תאנה מפאת "שטפון", ונסינו קצת להתרועע את ידינו ורגלינו.

(המשך)

... הרחחנו מים וכו'. אחרי סבוב כזה מילגע עשינו ריצה למחנה. אך שכחתי... לפני ריצה זך החקיים מפקד סיום בהשתתפות 160 משתתפי המחנה. הודיעו על נצחון "היר קים" כמובן, וסימנו בשלוש פעמים קריאת "כיפאק". המחנה היה יפה וערכו רב. מטרתו העיקרית היתה להפגיש את החברה בתאים השונים, והדבר הצליח הודות לארגון הטוב. אנו מאחלים למרים וליתר המדריכים: ע ל ו ו ה צ ל י ח ו ! ! !

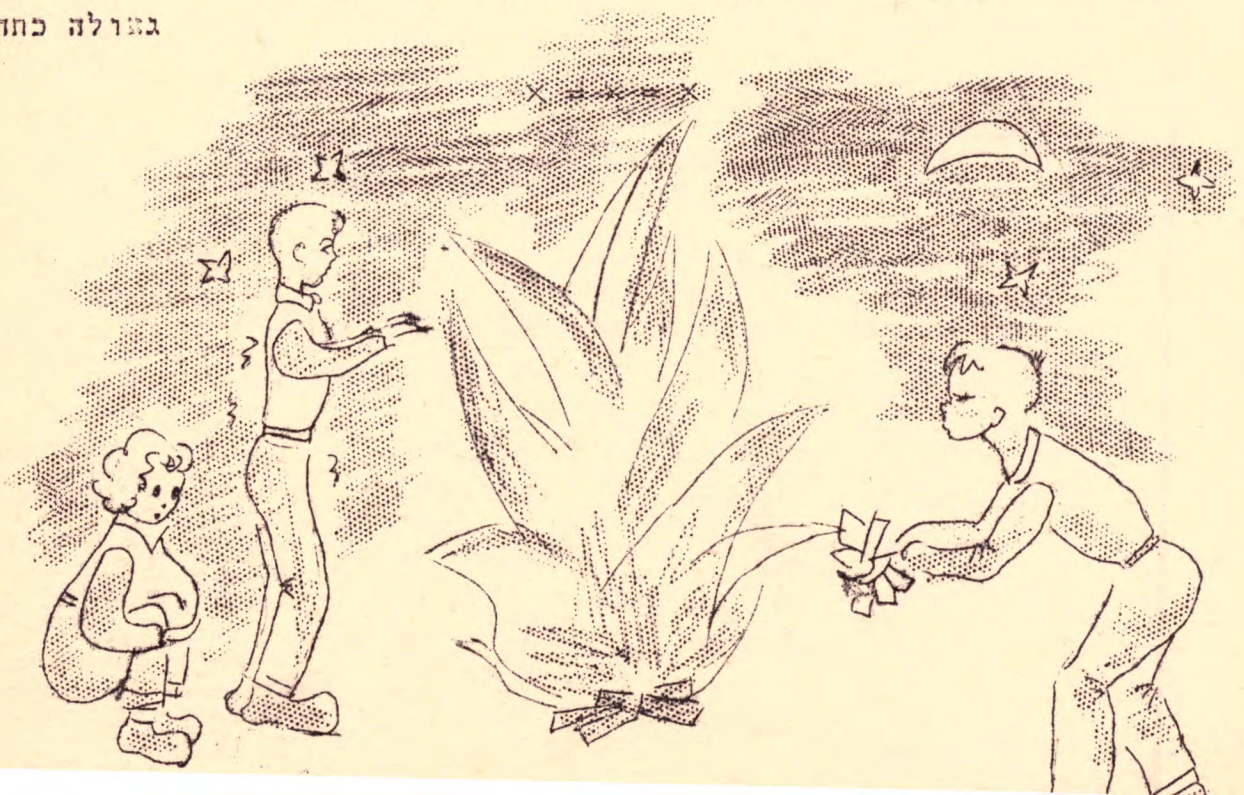
====

ה ת פ ר צ ו ת ל מ ח נ ה

נ ח ש ו ן

אחתי הפעולות החשובות במחננו היתה הפריצה למחנה נחשון (מחנה הכחולים). יצאנו מהמחנה שלנו בערך בשעה 8. היינו כ-9 חברה ומטרתנו היתה להפציץ (להדליק מדורה) את מחנה נחשון. בדרך פריצתנו אחת הבנות הראתה יכולתה בקפיצת בטן (כנראה שהיה לה קשה לקפוץ ראש) ועד שעזרנו לה לקום זה לקח זמן רב. כבר עברה שעת האפט, אנחנו הולכים, הנה נראית לפנינו הורשת אקליפטוסים ממנה נראה מחנה נחשון. פתאום קלטה אזננו קולות ממחנה נחשון "ירוקים, ירוקים עלינו הבה ונתקיפם" הדדעזענו, הסתכלנו אחד אל השני ושאלנו את עצמנו מה נעשה עכשיו?. בלינתיים מתקרבים הם אט אט בתקוה שיתפסו אותנו. הם היו כשני צעדים מאחורנו, עברנו אותם בריצה והרי אנו בחוף המחנה. נודע לי שפרצנו למחנה של רמת הכובש. שוחחתי עם אודות בסקויטים זכו בזמן פרצה עוד קבוצה למחנה. רחל המדריכה של רמת הכובש שאלה את הטייר "שמואלים הגיד, מדורות ים התפרצו?" "כן", "משפיים?" "כן", "ממעגן-מיכאל?" "כן", "ומגבעת חיים?" הוא חשב רגע ואמר "לא". אז התפרצתי כמובן כי אסור לבייש את הפירמה של גבעת-חיים. משם הלכנו למחנה השני בתקוה שנצליח לפוצו כמעשינו ב"נחשון". אבל לצערנו נחפסנו וכך נגמר המשחק. וכיון שנגמר הדף לא אוכל להמשיך ביתר חויות המחנה אשר רבים רבים הם.

גאולה כחה ה'

לשכת כנסת

לפני כמה שבועות כתבתי רשימה ל"עלומים" שתחילתה בערך כך:
בפקודים רבים אני נגטח לכתוב לעלונכם כידוע לי הוא מיועד
לבטוי עצמי. והנה קרה נס והרשימה לא נדפסה, פשוט נאבדה, אני
חשדתי קצת ביד הגורל, כנראה שלא היתה צריכה להכתב כלל -
אבל באורח פלאי פעלה הרשימה הזאת. צעד צעד התחיל המחנה לקבל
צורה אחרת, לפעמים הצעד מהיר לפעמים הוא אטי, חשבתי הרבה
איך שנוכל להגיע למחנה יפה, לדשאים ירוקים ומוריקים, לגינות
פורחות ולמועדון שהוא כבר בצורתו החיצונית מראה על חרבות
הפנימיות. בלי כל ספק הינו נהנים כלנו ממצב כזה, אבל איך להגיע
לכך? וכאן הצעה לי אליכם, שנה שנה נפרדת ממחננו כזה אחת, ופני
כיתה חדשה אלינו. נציב לנו כמטרה - ליפוח את הסטח לקראת הכיתה
הבאה. נדמה לי שקל יהיה אז להמשיך במצוה, בטוחני שגם בני י"ב
שנפרד מהם בקרוב יקבלו על עצמם את המשימה - למסור את המחנה
בצורה נאה, כפי שהיו הפצים למצאו ואז נהנה כלנו מפרי עמלינו.

רות (המטפלת)

כפרו -
ותאבות:

למערכת "עלומים" שלום!

הנני מלווה - לפחות כאחולי הצלחה לבביים את פעולות תא-החטיבה
במקום, ובפרט כשמדובר במבצעים כגון מסע החוליות שאורגן השנה
בל"ג בעומר.

אולם הפעם לא אוכל לדאבוני להצטרף לאחולי המערכת המסיימים את
רשמי המסע שפורסמו בעלומים האחרון.

קודם ברצוני לשאול, האם היתה איזשהי מטרה הינוכית למסע זה,
ואם היתה - האם הוגשמה? אם לעתי השאלות האלה ישנה תשובה חיובית
איפה הבטוי לכך ברשמי המסע הנזכרים. לפי הרשימה הנזכרת, טכומי המסע
הם: א. נעשתה "טריקה" אחרונה בפרדס גן-שמואל.

ב. נסחבו ונזללו "המוך" בננות.

ג. אחרי יציאה לכביש - נתפס טרמפ וכך גם היתה החזרה הביתה.

ד. עם כבוד מישהו מזכיר את ההליכה הרי הוא הלך ממקום למקום

מבלי לדעת לאן ובבטחון שגם ראש החוליה לא ידע זאת.

ואם "נו", וזה הכל" הרי כאמור שלא רק שלא אוכל להצטרף לאחולי המערכת
לחברה שתמשיך במפעלים כגון זה אלא להפך הנני לאחל לחברה שתפסיק סו"ס
בפעולות האלה לפחות במסגרת החנוכית של החטיבה.

בברכה החטיבה

י. ק.

הערות המערכת: רשימת, הנני מקדמים בברכה את התעוררות חשומת לבו של מורנו
לפעולת החטיבה. עד כה, מתחילת השנה לא פגשנו בהתעוררות פעילה, בפעולות החבר-
תיות מצד המורים. ושנית - איך טפח כי קיל צודק. אנו מקווים כי מעשים כאלה לא
ישנו והחברה תקבל את דבריו בחיוב.

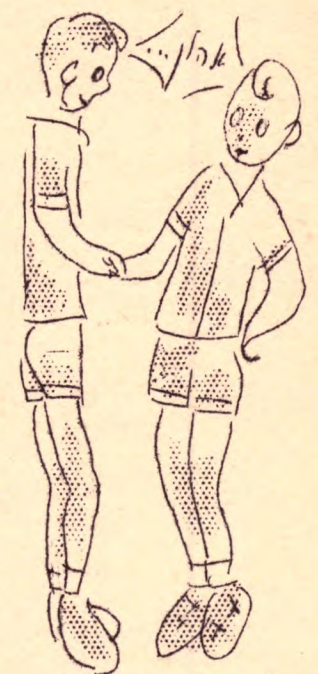

הפגישה עם בני שפיים

לפני כשלושה חודשים נסענו לספיים. שם נערכה הפגישה הראשונה בינינו. בשיחה דובר על ערך הקומונה ואם היא בכלל נחוצה. לבסוף קבלו החלטה שכחה ט' של שפיים חייבת להסדיר את בעיית הקומונה בלבוש. כשהתקשרנו אתם שוב על פגישה חדשה הם בקשו לא להעלות את בעיית הקומונה מחדש. מדוע הם לא הצליחו בהקמת הקומונה בלבוש? הסיבות הן רבות. אביא כמה מהן:

א. כחה ט' של שפיים לא עברה חומר דעיוני על הקומונה ולא ידעו בדיוק למה להם לעשות זאת והאם זה נחוץ - (אנחנו לא הכנסנו להם זה די לראש).

ב. יש מתנגדים מעטים בחיכם ואלה הם חלק קטן מהבנות, ומוכן מדוע כשהדבר מדובר על מסירת 20 חולצות ויותר (בלי הגזמה, ממקור מוסמך).

ג. בשפיים אין עניין בזה. הכתות הגבוהות לא רוצות בקומונה. בקיצור כל הא החטיבה שם עדיין לא בשל לרעיון זה.

על זמן בואם לגבעת חיים ידענו כיומיים לפני הפגישה, לכן קשה היה לארגן משהו רציני. בערב שבת ערכנו מסיבה אסד לא אורגנה די הצורך אך ההווי אחרי המסיבה (מכוון לרקודים) עלה על המשוער. בבקר קמנו והלכנו דרך עין החורש עד מעפיל ובחזרה. את הדרך למעפיל עשינו דרך בית-עלי, מרץ ומשם עד מעפיל. ממעפיל חזרנו עם הכביש הבלתי. מטרת הטיול הייתה הכרת הטביבה. אחר ארוחת הצהריים הראנו להם את המשק. שיחה לא התקיימה, מפאת חוסר הכנה ורצון (מצד שני הצדדים). לדעתי, לפגישה לא היה ערך רב כי לא הושגה כל מטרה. אבל לעומת הפגישה הקודמת ההרגשה הייתה הרבה יותר בלתי. מטרה אחת בכל זאת השגנו והיא שהכרנו את כל בני שפיים באופן אישי.

צבי (ט')

עם הצגת מרדו ת

"אך איזה הצגה מחורבנת", "מחזה די משעמם", "זיפת", "טינופת". תגובות כגון אלה יכולת לשמוע בגמר ההצגה ואף למחרת. כמה מלים למחזה. מרדו ת הוא מחזה טרגי על רקע המלחמה בכובסיה באיטליה ב1846. משתתפיו מעטים ובעלי תפקידים קשים הבמאי הצליח הפעם להתאים את התפקידים חוץ מכמה סטיות שדי פגעו כי כל תפקיד חפש מקום חשוב לכשעצמו בהצגה. אמת הדבר שהמחזה קשה ובעיקר לחוב בלתי מקצועי והפועל בתנאים לא קלים. למרות זה אין לזלזל בכך מפני שטוב שניסו להעלות מחזה זה מכמה בחינות. הקומדיה למשל מחפה בתכונה המצחיק על התפקיד, אך שונה לגמרי הוא תפקיד השחקן בטרגדיה. פה השחקן צריך להביין קודם כל היטב את תפקידו ולחדור לחוכו כדי להיות נאמן. ולכן אל לנו לפסוק במהירות כה גדולה אלא קצת לחשוב גם בתנאים. ברור שלכל אחד מאתנו נעים יותר לצחוק קצת וליהנות לא על החוזה ורשם כה רב ועמוק אשר נשאר בזכרון כמו בטרגדיה טובה, אך כמובן בטביל זה צריכים להיות שחקנים מעולים. יש לקחת בחשבון עוד את הלקויים הסכניים ואת הגשם שהמטיר לנו רבונו-ש-ל-עולם. יש לסכם שני דברים:

א. טוב עשה החוג שניסה להעלות על קושינו טרגדיה.

ב. חבל שבתרו: בטרגדיה קשה כזו ולא הלכו מן הקל אל הכבד.

משוט ברחבי המעק

ה מס פ ד א

כשמזכירים את המלה מספוא, מיד מזדקרות לעיניך (הקורא) שורות שורות של סלק בהמות. תחילה, כאשר אריך לעשב נראים רק העלים, אך בבוא העת יראו סלקים נפוחי כרס ואדומים כתומים. והזכרון יעור ומובטח לי שתחושו מיד בכאבי גב, ובמכות השמש. ולכן שמתי פעמי לשטח הסלק.

כאשר הגעתי נראו עוד עקבות הזבל החימי, בו זובל השטח והממטרות שלחו סילוונות קרים כמדי שבועיים בשבועיים. לאחר החורף הקשה נותרו מתוך 22 הדונמים, עשרה בלבד. הסלקים עומדים לפני ההאבסה ופניהם יפנו לרפת...

המרחק מן הסלק לשטח האספסת רב. שנסתי מוחני והגעתי לשם, בטעה בה קצרו נמרוד ואמיר (בעזרת הטרקטור) את חמשת הסוץ היומיים. ניגסתי אליהם והם ידעו מיד, את מטרת בואי ובלי השהיות ניגש נמרוד מיד וישר לענין. הוצרכתי להגביה מעט את ראשי כדי לחזות בבלוריתו הזרהבה הנישאת אל על והשיחה קלחה...

"היבולים כעת, יפים מאד וזאת הודות לנקיונו של השטח ממזיקים שהיו מרובים, דאשתקד". לשאלתי, אחת לכמה זמן מושקה השטח, הסביר לי נמרוד, כשאמיר מנענע בראשו לאות⁷ כי הפעם דובר נמרוד אמת. "השטח נקצר בכל 21 יום. האספסת היא צמח רב שנתי" ופה החלה הפילוסופיה, אספתי רגלי, עשיתי ויברה עד הגיעי לשטח הביצה, הוא שטח הערוגות המפולסות. רוחבן כ-16 מטר ואורכן, אי אפשר לדאות את הסוף. 200 - 80 - 6 (286) מטר אורך. המים, כ-6000 קוב לשעה, מובלים דרכן מבריכת האגירה של הכרם. בגדמת הערוגות גילו עיני נבטים זעירים של חירס ועל שאלותי הם ידעו לענות רק זאת, "נזרענו לגרעינים". ולא נותר לי, אלא לילך.

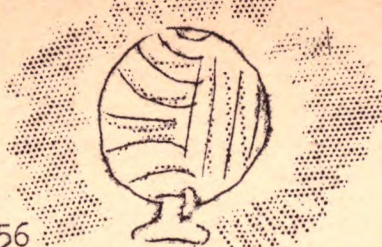
עברתי אם כן לשטח החירס המיועד לקציר (זאת אמרו לי הצמחים עמם) גובהם כעשרה סנטימטר ואת עקבות המקלטר, רואים יפה בין השורות. בין כך וכך שקעה החמה ולעת בין הערבילים, הגעתי לסיום סיורי. פגעתי בדרכי בזון (צמח דגני) המיועד לאחר שני קצירים, לקציר הזרעים שהוא האחרון במספר.

* כדאי לדעת: ש: שטח המספוא משתוע (על כל שטחיו) על 370 ד'
ש: מספר העובדים 3, נרסף 4 בנים מהחטיבה.

מאת כתבנו הנודד.

8 ק"י א/ר ק א/חח:

19.4.56

לכל החבריה בישראל, שלום!

זה היום השני שמטלטלים אנו על הים, הים גלי וזה מורגש על בחו"ב הצעירים שזה מקרוב באו. 40.000 כוחות הסוס עושים את שלהם ואנחת חיל הים "אילת" מפליגה במהירות מכסימלית כשחרטומה מפלה ממש את הגלים. כבר נראה חוף צרפת "ארץ התענוגות" כפי שכונחה מעל גבי הרמקול. החברה פרצו בריצה החוצה לאו דוקא לחוף אלא ל"ארץ התענוגות" וכל סיוט ההקצה עבר והיה כלא היה.

היה זה ביום ה-48 לעוזבי את הארץ. ימים גדושים מאורעות. בקור על רגל אחת בארצות אירופה. אך איך זה משנה את העובדה שהיותי מוכן להתחלף עם כל אחד מכם חבריא, וכך את תענוג המשכורת 13 שלינג - 1 לירה שזה סכום לא קטן. פצו"י קטן נתן לי למרות הכל ולא אשכח את "הפגישה" הראשונה עם הסכיין, המזלג וכל יתר גנזבי החברה אשר עמלו להחדיר למוחנו. וכל זאת בהוראותיו של אחד הסרנים מומחה מדופלם של חיל-הים לנמוטי חברה ושמוש בסכיין ומזלג. לא יכולתי להגיע לשעור וברגעים הקרטיים של בחירה בסכיין או במזלג הנכון הייתי אובד עצות לולא עזרתם של חברי...

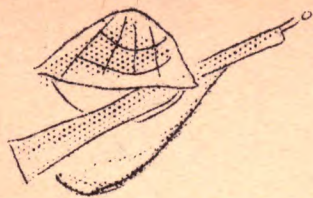

הגענו לצרפת, חם ונשלם המטע בים. וברכבת מהירה נסענו לפריס שאליה הגענו בשעה 8.00. הבטלנים הצרפתים עדיין לא קמו (יחור נכון לא שכבו עוד לישון). הקור מגיע ל-2 מעלות צליוס. מצאנו את משכנות העו"ב. וצרפת היא מכנה משותף לח"א - יפו, וחטיפה עד שלעתים נדמה כי רק חלום הוא זה. מגדל איסל נראה מכל מקום בעיר ורועדים מקור אנו מחכים לרכבת שחטיענו לקלה. הרכבת נוסעת, לא רואים כלום. הכל בוש ונכלם, הסתחר מפנינו ונעלם בעורפל הפריסי. חקץ למטע, הגענו למבנה בלתי מרכז ועדין לחוף פתחים, מדרגות, ותאי שושרת ישר לעבודה. לאנחת חיל הים "אילת" אלפי שסתומים ברגים, מפתחה ומאזה שערבים והכל דודש תיקון. העובדה הנוראה היא שזה חודשיים לא רציני. מטה והערסל (מטחי) הוא גורם ראשוני להקאה, ברגע שהמסחית נישאת על הגלים. כל דגע מקיא מישהו קיבול לדלי אך לשם זה נחוצה זריזות כי בכל פעם נעלם הדלי (דריגת זריזותי למעלה מבינונית) זה מזכיר לי שגחתי החברה הקיאה בח"א. ואחד החיירים לחוף גביע גלידה, המלצרים נעלמו עד אשר מלצר שלא נוכח באותו הרגע נגס לחייר ושאל "אדוני לא אוכל זאת?" כשהלה נענה בשלילה חסף הלז את הגביע, אך כשחש בריח, זרקו.

כך אנו מהטלטלים בים עם רצון עצום של שיבה למולדת, למולדת כמו שהיא שרבוה הטענות נגדה. מולדת משוטה "גימוטיית" ואוהדת.

איך טייה ציץ ישראל באנגליה מר. אילת את ברמחר לאנחת "אילת": "ברצוני לראות בהגיע היום, יח אילת באילת על שפון "אילת"

החילים כותבים

אחד מני רבים

... המנוחה לאחר יום עמל הושבתה, בלאט, באי רצון מתוך עצלות פתח מזדחל מתחת לאוהל, עטוף מכף רגל ועד ראש שורך את עצמך אל החשך והקור. מאבק פנימי נטוש בקרבך. מצד אחד, הרצון העז להמשיך את שנתך המתוקה ולו גם בעמידה ומאיידך האחריות הרובצת עליך, ורק החיל שבך דוחף אותך לעירנות ודריכות.

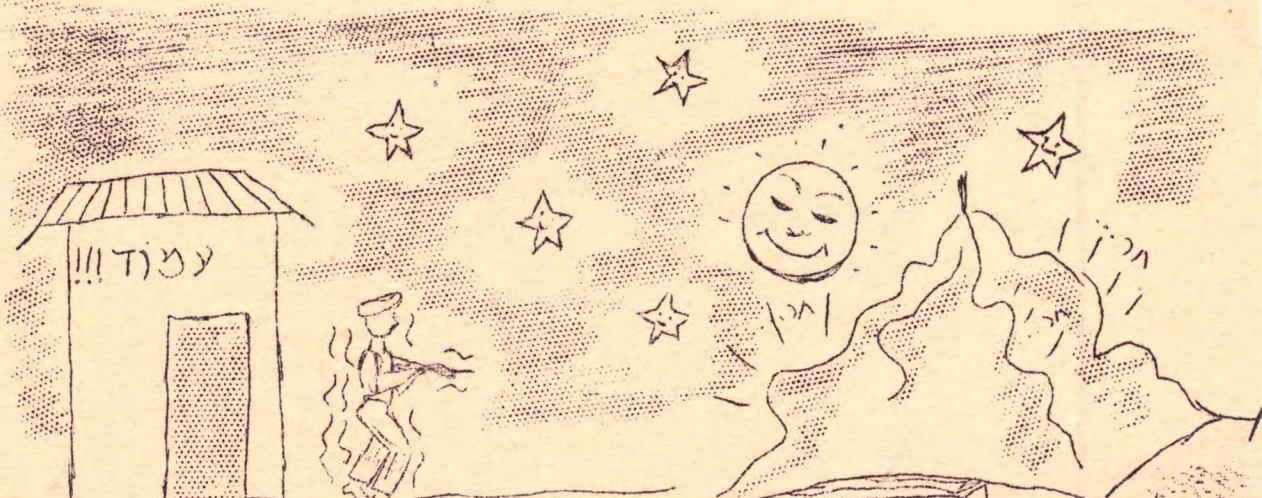
המאהל מצטלם לעיניך כנקודות כההות וחשוכות בעלות צורה סימטרית, והדבר היחיד המבדילם משיחים הרבים שלפניך היא נחירתם של החברה הישנים שנת ישירים!!! ופתאום מתוך המקלה הזאת בוקע איזה סולו, אחד מן החברה חולם בקולי קולות (כשאתה מעיר לו למחרת על כך מחזיר הוא לך בתמיהה - מה, אני?)

בחלל נבטים עליך הרים שחורים עוינים צופנים בתוכם אויב מרצח, עיניך תרוח אחרי כל מסק קל, אוזניך דרוכות לכל רחש, כל שיח אפל מאטייר לפניך כדמות מתקרבת זוממת רעות, ובהנועה חדה הרובה כבר מכוון אליו ורק חיוכו של הברך מעמידך על טעותך ומחזירך למציאות.

לאט לאט קצב נורמלי מתחיל החלל לחיות, האופל מתבהר, החשך והערפל מפנים את מקומם לזיק של אור. והזיק גודל וגודל והוא מסתלסל יותר ויותר, מאחרי ההרים שם באופק מתחילה להציף השמש (כנראה היום שבת) ברגש של בישנות כמו אורח שבא מעולם אחר, ודרכי החיים במקום לא נהירים לו. מסתכל בתמיהה ובאזרון על הנוף שטושטש על ידי הפלדה והירקות הפרושים לרגליו, אך הנה הוא מתחיל לצבור בטחון עצמי ומזנק בקצב אל על. פניו האדומים קורנצם מאושר, הוא כבר מחייך, צוחק, שולח מבטים מלחים קרניים של אור וחום כלפי הפלדה שעל כתפיו והיא עונה לו בברק מתכתה. מטביב כבר הופרעה הדממה, ציוץ הצפרים (שגם בחלק ארץ זאת אינו חסרי) מלווה קריאות חדות ונושנות, "קור כבר לפני שאפרק עליך את האוהל!" (הממלאות את השקט הרובע שסדר זה כבר. אכן יום חדש בא עלינו, יום עמל מפרך כחבריו הקודמים אך נוסך בך בטחון לקראת הבאות.

שלכם

החיל מאי שם.

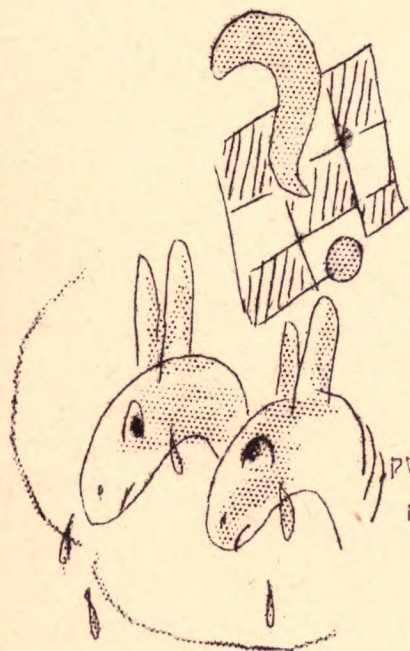

הד מגרעין "השחר" - גרעין במעלה"

זה כחצי שנה שאנו מאוחדים שתי החברות - גבעת-הילים - הפציהבה צרות צרות עברו עלינו בהתחלה ההתחלה היתה קשה מאד וביחוד בבסיס הטירונים כמעט והתפרקנו. היינו מיואשים והיכינו בכליון עינים לבוא זמן ההכשרה החקלאית. כמעט ולא דיברנו אחד עם רעהו בבסיס עד שסוף סוף הלפו הודשי האימונים כרוח על פנינו. הגענו לכפר-סולד ומיד החילוננו בויכוחים. המלה הואשונה שנישאה בפני כל היתה "התפרקות". וכבר רצינו להודיע למסקים בהם התחנכנו ש"אנו שייכים לכט" אך הקץ הקיץ גם ליאוש. קמו החברים הפעילים והחלו לפעול ובכדי שהסע-יה תשכך קראנו לשיחה הבאה לאחר זמן מה. התכנסנו שוב ואז היה יותר דממה ושקט. כבר הספקנו להכיר אחד את רעהו. שכחנו את העבר והחילוננו בעתיד משותף. גם במשך התקופה הזאת עזבו אותנו חברים וכך גם עתה, אך הם חוזרים והסיבה לעזיבה היא פשוטה וטפשית. החברים הושבים שוק מזכירות הגרעין צריכה לשאת בעול והם עוזבים ומחכים ש"המצב קצת ישתפר" ואז הם שבים. עת רבה חלפה עד אשר הצלחנו לשכנע אותם שבלי כל פעילות של כל חבר וחברה המצב לא יוכל להשתפר.

קשרינו עם מנרה: הקשר עדיין רופף והסיבה לכך היא שהמצב במנרה הוא קשה מבחינת חברתית וכלכלית כאחת. יש כעת חוסר ידים עובדות. בשבת אנו נוסעים לשם כדי לעזור קצת ואנו רואים זאת כחובה וכזכות. עדיין אנו בלי בית. אין לנו לאן ולמי לפנות. אין אנו מרגישים את מנרה עדיין כביתנו; ולכן ישנם חברים הנמשכים למסקים הקודמים. בקשר לזה, משק הפציהבה מתנהג בצורה לא הוגנת לגבי הגרעין שלו. הוא מנסה בכל מיני אמצעים להטיבם ואפילו המדריך בעצמו מנסה להכשילם. בהפציהבה, למשל, נשארו כ-11 חברים אשר לא רצו להסלים יחד עם החברה. כל אותם החברים מארגנים "מתחרת" נגד החברה. מזכירות הקיבוץ יודעת זאת והמשק הוזתר, אך זה נכנס באוזן האחת ופורח מהשנייה, כמו שאנחנו אומרים. באותו פרק זמן משק גבעת-הילים מתנהג בצורה לגמרי תוכה. הוא מלווה את חברתו באיחולים ובתקוות להגשמה ומסיבה זו אנו מתגעגעים יותר בחברתנו יש עדיין חברים ש לא קבעו את עתידם בתוכנו ואנו עושים את כל האמצעים לקולטם ולגבש את הגרעין עד כמה שאפשר. אנו מקווים להצליח בעתידנו הקרוב.

ב"ה א ל י ה
בסם הגרעין "במעלה".

!?!?

חד: נאיכ כו/3/א.

א' שני חמורים עמוסים שקים מלאים פוסעים להם בדרך מזיעים ונושפים מכובד המשא. האחד פונה אל רעהו: "אני לא אמשין בדרך עקב משאי הכבד". עונה השני: "מדוע אתה מתפנק, משאי כבד משלך, אם תקח ממני שק יהיה מספר השקים של שנינו שווה ולא אקח אני ממך שק יהיה מספר שקי כפול משלך". מה מספר השקים העמוסים על כל חמור?

ב.

גנב נכנס לפרדס שהיו בו 7 שומרים. הוא הורשה לקחת תפוזים בחנאי שיהיה נותן לכל אחד חצי ממספר התפוזים וכל שומר יחזיר לו תפוז אחד. כשיצא הגנב מן הפרדס נשארו לו 2 תפוזים בלבד. כמה קטף?

